

Arrest

nr. 326 897 van 19 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 mei 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2025 om 11.00u .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 januari 2025 toe op het Belgische grondgebied en diende op 8 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoekers vingerafdrukken geregistreerd werden in Zwitserland op 4 oktober 2022 in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Er werd een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten. Op 30 januari 2025 stemden de Zwitserse autoriteiten in met dit terugnameverzoek op grond van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU)

1.4. De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 14 februari 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen dit overdrachtsbesluit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 5 maart 2025 (RvV 5 maart 2025 nr. 322 840). Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen in het arrest van 15 april 2025 (RvV 15 april 2025, nr. 325 100).

1.5. Verzoeker werd op 4 april 2025 onder escorte in Genève aan de Zwitserse autoriteiten overgedragen.

1.6. Verzoeker keerde evenwel terug naar België en diende op 9 april 2025 een volgend verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26^{quinquies}).

1.7. De gemachtigde van de minister trof op 16 april 2025 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 19ter).

1.8. Op 23 april 2025 werd wederom een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten, die hiermee op 29 april 2025 instemden in toepassing van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU.

1.9. De gemachtigde van de minister trof op 6 mei 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 7 mei 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: I.(...)

voornaam: G.(...) J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer I. (...), G. (...) J. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi verklaart te zijn, diende op 09.04.2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde daarbij geen identiteitsdocumenten te bezitten, omdat hij zijn paspoort onderweg naar Europa is kwijtgeraakt.

Zijn vingerafdrukken werden diezelfde dag genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland op 04.10.2022.

Betrokkene heeft eerder reeds een terugkeerbesluit gekregen van de Belgische autoriteiten en werd op 14.02.2025 onderworpen aan een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, met het oog op zijn overdracht aan Zwitserland. Er werd een plaats voorzien op een vlucht naar Genève op 10.03.2025, maar de betrokkene weigerde zijn medewerking aan deze overdracht. Bijgevolg werd vastgesteld dat er een significant risico op onderduiken bestaat, onder meer omdat hij eerder onder verschillende identiteiten optrad. In Zwitserland was hij gekend onder de naam "G. (...) N. (...)", geboren op (...) 1990, terwijl hij in België onder de naam "I. (...) G. (...) J. (...)", geboren op (...) 2004, asiel aanvraag. Daarnaast blijkt uit het dossier dat hij onmiddellijk na vrijlating uit het gesloten centrum opnieuw een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 09.04.2025.

Betrokkene werd door Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 16.04.2025. Hij verklaarde Burundi in 2016 verlaten te hebben om politieke redenen en gedurende zes jaar in het vluchtelingenkamp van Nakivale in Oeganda verbleven te hebben. Hij reisde vervolgens via Ethiopië, Turkije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië naar Zwitserland. Hij verbleef in Zwitserland van 2022 tot januari 2025 en verklaarde dat hij daar een negatieve beslissing kreeg en het land moest verlaten. Daarna reisde hij via Frankrijk en Luxemburg naar België, waar hij op 09.04.2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene dat hij in België wenst te blijven omdat zijn twee broers, I. (...) A. (...) D. (...) en M. (...) O. (...) I. (...), en zijn oom N. (...) V. (...) in België verblijven. Hij stelde dat zijn broers hem emotioneel en financieel ondersteunen en dat hij een goede band onderhoudt met zijn oom, die hem advies geeft. Betrokkene gaf ook aan dat hij zich in Zwitserland eenzaam voelde en er geen familie had. Niettegenstaande deze familiale aanwezigheid in België, biedt dit op zich geen grond tot afwijking van de verantwoordelijkheidscriteria uit de Dublinverordening.

Op 23.04.2025 werd aan de Zwitserse autoriteiten een terugnameverzoek gericht op basis van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Zwitserland gaf op 29.04.2025 haar akkoord op dit terugnameverzoek en erkende daarbij expliciet haar verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene. De Zwitserse instanties zullen op hun vraag vijf werkdagen op voorhand ingelicht worden van de overdracht van betrokkene via de luchthaven van Genève.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Zwitserland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zwitserland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor dat hij zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld wenst te zien omdat hij familieleden heeft in België en stelt zich te verzetten tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij er een negatieve beslissing kreeg en het land moest verlaten. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Zwitserland stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Zwitserse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zwitserse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken ook dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst. We wensen desbetreffend op te merken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Zwitserse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het nonrefoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert, merken we op dat Zwitserland partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zwitserse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zwitserland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties op zich niet leidt tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 29.04.2025 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland. De betrokkene zal na overdracht in Zwitserland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Zwitserse grondgebied.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, and Esther Omlin, "Asylum Information Database –Country Report : Switzerland - 2023 update", laatste update op 31.12.2023, hierna AIDA-rapport, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 52, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed"). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 55, 'If the person has been transferred according to a 'take back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure'). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 52, 'The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre').

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, pagina 74 e.v.). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen en nieuwe elementen aan te brengen.

Personen die navolgend verzoek indienen hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang ("reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (pagina 90, 'Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice').

Het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 100).

Personen, wiens verzoek het voorwerp was van een afwijzing en het voorwerp zijn van een uitwijzingsbevel, kunnen in bepaalde omstandigheden sociale bijstand vragen (AIDA-rapport, pagina 89) en hebben recht op

dringende medische zorg en ziektekostenverzekering ('Since 1 August 2011, rejected and dismissed asylum seekers who have a right to emergency aid are also affiliated to a health insurance', AIDA-rapport, pagina 109).

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is wettelijk gewaarborgd in Zwitserland en verzoekers kunnen beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (pagina 109). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene gaf tijdens zijn gehoor aan dat hij aan migraine en maagproblemen lijdt, en dat hij zich fysiek zwak voelt. Hij verklaarde nog geen arts te hebben gezien op het moment van het gehoor, maar gaf aan diezelfde dag een afspraak te hebben bij het Rode Kruis. Er werden geen medische documenten voorgelegd ter staving van zijn klachten en er werd geen diagnose of behandeling vastgesteld die een overdracht naar Zwitserland onmogelijk zou maken. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zwitserland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten (4)."

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Overwegende dat bij bestreden beslissing de verwerende partij over wenst te gaan tot onmiddellijke uitvoering van het bevel met overdracht, nu eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats betekend werd aan verzoekende partij waarop verzoekende partij aangehouden werd en overgebracht werd naar het gesloten centrum 127 bis in Steenokkerzeel.

Verzoekende partij meent dat er dan ook aanleiding is deze zaak bij hoogdringendheid te behandelen, nu elke vertraging riskeert aanleiding te geven tot effectieve verwijdering, waardoor niet alleen het belang van verzoekende partij riskeert te loor te gaan, doch eveneens haar onmiddellijk riskeert bloot te stellen aan de door verzoekende partij aangevoerde schendingen en/of risico's op schendingen van o.m. artikelen 2,3,6,8 en 13 EVRM op het ogenblik dat er tot repatriëring overgegaan zal worden.

Dat het verzoekschrift is ingediend binnen de 5/ 10 dagen vanaf deze beslissing, wat binnen de wettelijke termijn is;

Dat de verzoekende partij daarom duidelijk blijkt heeft gegeven van de nodige diligentie;

Dat er daarom moet worden geoordeeld dat de uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond, zeker gelet op het feit dat de repatriëring van de eiser imminent is en er iedere dag een reservatie kan worden gemaakt, gelet op de vrijheidsberoving van de verzoekende partij.”

2.2.2. Blijkens de beschikbare gegevens werd verzoeker op 16 april 2025 van zijn vrijheid beroofd en diezelfde dag overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht naar Zwitserland. Het is dus aannemelijk dat een behandeling van de vordering tot (gewone) schorsing niet zal kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18.1, d) en 22 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 50, 51, 51/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van non-refoulement en van de materiële motiveringsplicht. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Overwegende dat verzoeker meent dat verwerende partij ontegenzeggelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat dit artikel immers bepaalt :

Artikel 51/5 § 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan :

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of; 3° de vreemdeling die niet beschikt over de in

artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand. Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven. Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag. § 2.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. § 3.

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Artikel 51/5 § 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of 2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of; 3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand. Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven. Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag. § 2.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. § 3.

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Overwegende dat verzoekende partij reeds een VIB indiende op 8 januari 2025.

Dat hij het land niet zou verlaten hebben, ondanks de eerste beslissing 26QUATER die genomen werd.

Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat daar waar verzoeker vrijgelaten werd en hij zich aanbood de Belgische Staat gemeend heeft opnieuw een VIB te moeten acteren en opnieuw de bevoegdheid van de Belgische Staat te moeten onderzoeken, met name opnieuw tegenover Zwitserland.

Dat artikel 55/5 duidelijk is ; "Zodra....."

Dat verzoeker conform artikel 50 reeds een VIB indiende.

Dat nu de bevoegdheid van de Belgische Staat onder betwisting staat in het kader van de eerste procedure en verzoeker het grondgebied niet verliet, de vraag rijst op welke basis de Dienst Vreemdelingenzaken meende dat er sprake was van een tweede VIB.

Dat de bestreden beslissing desbetreffend geen wettelijke grond aangeeft.

Dat dit een miskennen, minstens een machtsoverschrijding uitmaakt tegenover de termijn waarbinnen de bevoegdheid van een land bepaald dient te worden.

Dat bij weten van verzoekende partij zijn annulatieberoep tegen de vorige 26QUATER nog niet afgesloten werd met een eindarrest.

Dat indien dit het geval is, door reeds een nieuw VIB te noteren, er geen enkel einde komt aan de termijnen waarbinnen een overdracht dient te gebeuren of waarbinnen de bevoegdheid van België definitief bepaald dient te worden.

Dat daarbij rekening gehouden dient te worden dat in toepassing van artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: "1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Dat in normale omstandigheden bij gebreke aan overdracht binnen de termijn van 6 maanden – behoudens verlenging ingeval van onderduiken, wat in casu duidelijk niet het geval is – België immers bevoegd zal worden.

Dat door het verzoek om hulp van verzoeker te kwalificeren als een nieuw VIB, de Belgische Staat zich onterecht poogt te onttrekken aan de bepalingen van de DublinIII-verordening.

Dat artikel 20 stelt :

De procedure waarbij wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, vangt aan zodra het verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend.

2. Een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn

Dat immers binnen de 3 maanden vanaf het indienen van een VIB een vraag tot overdracht gericht dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat. (art.21 Verordening 604/2013)

Overwegende dat het vergeefs zou zijn dat de verwerende partij zich zou beroepen op artikel 23 van de Verordening. Dat immers een nieuw VIB slechts nuttig kan ingediend worden wanneer een eerder VIB afgesloten werd, was in casu niet het geval lijkt te zijn.

Dat bovendien vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing niet op grond van dit artikel genomen werd.

Dat verzoekende partij in casu wenst te verwijzen naar een aantal arresten van Uw raad, waaronder RvV 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977, waar gesteld wordt dat :

"In dien de Dublin III-Verordening van toepassing is, is een beslissing die de procedure en de waarborgen van deze Verordening niet eerbiedigt, onwettig. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet naar eigen goeddunken kiezen tussen het nemen van een terugkeerbesluit of het nemen van een overdrachtsbesluit. Enkel in het geval dat de asielaanvraag van de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling ervan definitief is afgewezen, ontstaat er voor de Dienst Vreemdelingenzaken een keuzemogelijkheid: ofwel een terugkeerbesluit nemen, naar het land van herkomst of een ander derde land buiten de Europese Unie, of toch de terugname vragen aan het land dat verantwoordelijk was voor het onderzoek van de asielaanvraag. Als ervoor wordt geopteerd om de terugname te vragen, is de Dublin III-verordening van toepassing.3

Overwegende dat verzoekende partij meent dat door het nemen van de huidige beslissing de verwerende partij de Dublinprocedure die vervolgd wordt op grond van zijn eerste VIB ingediend op 8 januari 2025 miskent en meer bepaald de termijnen waarbinnen de bevoegdheid van een lidstaat vastgesteld dienen te worden.

Dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing nietig te verklaren en in afwachting van vernietiging te schorsen.

Dat ondergeschikt en voor zover de bestreden procedure terecht zou aangevat zijn met een nieuw VIB ingediend door verzoekende partij – hetzij omdat zijn vorig verzoek definitief afgesloten werd, hetzij omdat verzoeker het Belgische grondgebied verlaten zou hebben- , verzoekende partij meent dat het onterecht is dat de Belgische Staat zich niet verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn huidige VIB.

Dat volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Overwegende dat verzoekende partij uitdrukkelijk aan België vroeg om zijn verzoek tot internationale bescherming te behandelen.

Dat de bewoordingen van zowel artikel 17.1 van de Dublin III-verordening, als deze van artikel 51/5/par 3 uitdrukkelijk stellen dat België zich bevoegd kan verklaren, ook al is ze dat niet conform de criteria van de regelgeving.

Dat verzoekende partij, die uitdrukkelijk vroeg dat België haar asielaanvraag zou behandelen, vergeefs zoekt in de bestreden beslissing waarom België meende geen gebruik te moeten maken van de mogelijkheid zich bevoegd te verklaren.

Dat dit nochtans een beslissing is die door de Belgische overheid genomen dient te worden vooraleer overgegaan wordt tot de vraag tot overdracht aan de volgens de criteria bevoegde lidstaat.

Dat door desbetreffend geen standpunt in te nemen, de verwerende partij haar motiveringsverplichting schendt.

Dat verzoekende partij immers niet weet op welke basis de Belgische Staat gemeend heeft geen gebruik te moeten maken van de mogelijkheid die haar geboden wordt om zich bevoegd te verklaren.

Dat de beslissing immers uitsluitend gebaseerd is op een premisse, te weten dat conform artikel 51/5 Vreemdelingenwet et artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening België niet verantwoordelijk is.

Dat verzoekende partij erbij blijft dat de middelen die hij ontwikkelde tegen het eerste VIB onterecht niet gevolgd werden.

Dat hij daarenboven de aandacht wenst te trekken op een aantal bijkomende elementen die hij in het kader van huidig VIB aanvoerde en waarmee onterecht geen, minstens onvoldoende rekening gehouden werd door verwerende partij.

Dat opnieuw slechts op de laatste pagina van de bestreden beslissing gesteld wordt “ Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het VIB met toepassing van artikel 17 (1) van de Verordening.

Dat dit duidelijk een stijlformule is.

Dat bovendien de afleiding van het feit dat een andere lidstaat bevoegd is en dat er geen redenen zijn om een mogelijke schending van het vertrouwensbeginsel of het EVRM aan te nemen, redenen waarom de gezegde lidstaat bevoegd is, geen pertinent antwoord is op de vraag waarom België zich niet bevoegd zou kunnen verklaren.

Dat minstens moet gesteld worden dat in dat verband het proportionaliteitsbeginsel geschonden wordt nu niet de minste afweging gemaakt wordt tussen de voor- en nadelen, die in casu gepaard gaan met de behandeling van het VIB door België.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoeker – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat immers de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van verzoeker reeds afwezen, zodanig dat aldaar voortgebouwd zal worden op een negatieve beslissing, zodanig dat de elementen die door verzoeker aangevoerd worden, riskeren sneller van de hand gewezen te worden.

Dat deze negatieve a priori wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het VIB wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat verzoekende partij meent dat met dit aspect onterecht geen rekening gehouden werd.

Dat verder verzoekende partij het niet eens is met de analyse die gemaakt wordt door de verwerende partij, betreffende het lot van asielzoekers in Zwitserland, dat onterecht aanvaardbaar wordt geacht.

Dat krachtens artikel 2 EVRM het recht op leven gerespecteerd dient te worden.

Dat verzoekende partij meent dat dit niet het geval riskeert te zijn in Zwitserland aangezien hij daar refolement vreest.

Dat zijn VIB er immers afgewezen werd én dat hem principieel een BGV betekend werd.

Dat volgens de Zwitserse wetgeving een weigering van een asielaanvraag immers steeds gepaard gaat met een bevel het grondgebied te verlaten – cfr ook AIDA-verslag.

Dat hij aldus riskeert teruggedreven te worden naar Burundi waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen.

Dat dit des te ernstiger is, nu het loutere feit dat verzoekende partij in België een asielaanvraag heeft ingediend riskeert hem gelijk te stellen in hoofde van de Burundese autoriteiten als een opposant van het regime.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld heeft in volle rechtsmacht , dat dit element – gecombineerd met het reeds bestaande profiel van een verzoeker tot internationale bescherming – wel degelijk pertinent is, waarop aan betrokkene asiel wordt verleend ! (RVV 300 821 dd 30 januari 2024)

Toutefois, au vu de tels éléments individuels, le Conseil se doit de souligner qu’il ressort des informations en sa possession (voir le rapport ‘ COI FOCUS, BURUNDI, le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays (COI-focus du 15 mai 2023) que les individus considérés comme hostiles au CNDD-FDD et ayant voyagé en Belgique sont suspectés d’être liés à des groupes d’opposition, dont certains dirigeants ont trouvé refuge ou résident en Belgique depuis plusieurs années.

Ainsi, ces informations renseignent que différentes personnes interrogées répondent par la négative à la question de savoir si le seul passage par ou le séjour en Belgique peut exposer un Burundais à des problèmes avec les autorités burundaises lorsqu’il retourne au Burundi.

Par contre, le Conseil constate que ce document précise bien que plusieurs sources ‘ estiment que les personnes qui ont introduit une demande d’asile en Belgique risquent d’être perçues comme des opposants politiques par les autorités burundaises ‘ (COI Focus du 15 mai 2023, p. 28). Une de ces sources précise ainsi : ‘ lorsqu’un individu se rend sur le territoire belge pour introduire une demande de protection internationale, les risques qui pesaient déjà sur ses épaules causant sa fuite s’aggravent en raison de

l'introduction d'une telle demande. Outre le fait que les risques de persécutions s'aggravent après une demande d'asile, le simple fait d'en avoir introduit une demande d'asile crée également le risque d'être perçu comme un opposant politique pour cette raison et peut donc suffire à subir des persécutions.^a (COI Focus du 15 mai 2023, p. 29). Au regard de telles informations, le Conseil estime que la circonstance que les autorités burundaises considèrent les individus ayant déposé une demande de protection internationale en Belgique comme des opposants politiques, conjuguée au fait que plusieurs membres de la famille du requérant ont été persécutés dans le passé en raison de leur affiliation présumée au CNDD, est de nature à raviver les suspicions d'opposition politique précédemment attribuées à la famille du requérant et à induire dans le chef de celui-ci une crainte fondée de persécution. L'absence de mandat d'arrêt à l'encontre du requérant et de ses frères ne constitue pas une indication suffisante pour infléchir la conviction précitée du Conseil, étant donné les informations contenues dans le COI Focus susmentionné concernant le traitement réservé aux personnes perçues comme hostiles au CNDD par le pouvoir burundais après l'introduction d'une demande de protection internationale en Belgique.

5.7 Le Conseil estime qu'en l'espèce, la question qu'il reste à trancher est d'examiner s'il existe des éléments permettant de penser que la requérante échappe au climat de suspicion prévalant actuellement au Burundi à l'égard des personnes ayant sollicité une protection internationale en Belgique.

Sur ce point, le Conseil considère, à l'inverse de la partie défenderesse – qui met en avant que le requérant a obtenu un passeport en 2018, qu'il a pu voyager sous sa propre identité en 2020 et qu'il n'a pas de mandat d'arrêt à son encontre –, qu'il n'existe, au regard du profil familial particulier du requérant et des éléments de faits tenus pour établis dans le présent arrêt, aucune raison de penser que le requérant pourrait échapper au climat de suspicion évoqué plus haut et au risque qui en découle.

5.8 Partant, le Conseil estime que le requérant établit à suffisance qu'il a des craintes fondées de persécution au sens de l'article 1er, section A, § 2, de la Convention de Genève. Cette crainte se rattache en l'espèce au critère des opinions politiques imputées par les autorités burundaises, au sens de l'article 48/3, § 5, de la loi du 15 décembre 1980

Dat het dan ook ontegenzeggelijk zo is dat het risico op refoulement verzoeker riskeert bloot te stellen aan een behandeling strijdig met artikel 2 en 3 EVRM.

Dat verzoeker volgens de Belgische asielinstanties beschermd dient te worden omdat hij in België verbleven heeft en er asiel aangevraagd heeft.

Dat de Zwitserse autoriteiten daar duidelijk geen rekening mee houden.

Dat verzoeker meent dat indien hij opnieuw overgedragen zal worden aan Zwitserland, zijn risico op refoulement des te groter wordt.

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Overwegende dat daarnaast verzoeker eveneens meent dat er een risico is op schending van artikel 3 EVRM omwille van de omstandigheden waarin hij in Zwitserland riskeert terecht te komen, met name omdat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat in dit verband bij het uitgaan van het vertrouwensbeginsel er moet vastgesteld worden dat de verwerende partij deze risico's niet correct beoordeeld rekening houdend met alle elementen van het dossier.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Zwitserland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147.792).

Overwegende dat in dat verband de verwerende partij duidelijk geen onderzoek deed naar de toegang tot de asielprocedure voor verzoeker in Zwitserland en naar de werkelijke opvangmogelijkheden.

Dat immers de verwerende partij totaal uit het oog schijnt te verliezen dat het VIB van verzoeker in Zwitserland als een volgend verzoek zal beschouwd worden.

Dat uit het laatste AIDA-rapport -UPDATE JULI 2024 betreffende de situatie in Zwitserland blijkt dat de opvangomstandigheden inderdaad beneden standaard zijn met name omwille van het groter aantal aanvragen tot internationale bescherming :

Switzerland - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles

AIDA-CH_2023-Update.pdf

Overview of the main changes since the previous report update - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles

Reception conditions □ *Reception facilities:* Due to continuously high numbers of asylum applications and parallel applications for temporary protection, reception facilities continued to be under pressure during 2023 and the beginning of 2024, on the federal as well as the cantonal level. Additional solutions needed to be found. As the parliament denied the application by the government for the financing of additional reception places in containers in the summer of 2023, the SEM is continuously searching for additional reception facilities in collaboration with the army and the cantons. These solutions include civil protection bunkers. The National Commission for the Prevention of Torture (NCPT) conducted visits in several centres and made recommendations.¹⁰ The shortage of personnel to support asylum seekers living in the centres has posed an additional challenge.

Dat dit ook bevestigd wordt

- *Key asylum statistics:* In 2023, 30,223 persons asked for asylum in Switzerland, which is an increase of over 20% compared to 2022. The most important countries of origin were Afghanistan, Turkey, Eritrea, Algeria, and Morocco. More than 10% of new asylum applicants were unaccompanied minors. The State Secretariat for Migration (SEM) dealt with 26'667 asylum applications in the first instance. The asylum rate was 39.3%, the protection rate of the applications dealt with in merit was 78.4%. The number of pending cases at first instance increased up to 15,567. In addition, in 2023 23,012 persons from Ukraine applied for temporary protection (Status S) in Switzerland; 18,375 were granted this status.^[1]

Het AIDA-verslag 2024 stelt met name voor wat betreft volgende verzoeken tot internationale bescherming: The Asylum Act provides a specific procedure for subsequent applications. The procedure is described in Articles 111c AsylA and 111d AsylA (regarding the costs) and in Article 7c AO1 (procedural aspects). Every application submitted within 5 years of the asylum decision or removal order becoming legally binding is considered subsequent application. As such it must be submitted in writing by post and include a statement of the grounds. The responsible authority is the SEM, as in cases of first applications in the regular procedure.

The subsequent application should not be confused with a request for re-examination. An application is to be treated as a subsequent asylum application if there are significant reasons which have an impact considering the examination of refugee status. On the other hand, if the new application is not based on grounds regarding refugee status, but only regarding obstacles to return (for example medical reasons), it is treated as a request for re-examination.^[1] The distinction is difficult in practice, even for persons specialised in the field of asylum.

There is no obligation for the SEM to provide a personal interview, and in the majority of cases, no interview takes place. Nevertheless, it has the duty to examine all arguments carefully and individually.^[2]

Unlike in the regular procedure, during the examination time of the application, the asylum seeker is not granted a place to stay in federal asylum centres. Subsequent applicants will be most of the time accommodated in cantonal emergency shelters (see section on Access and forms of reception conditions). The application does also not have suspensive effect, but the SEM would grant this effect if it starts examining the application in detail. In practice, the deportation will be suspended pending the first opinion of the SEM on the subsequent application.

The procedure remains the same even with more than one subsequent application during the 5year period after the asylum decision or removal order has become legally binding, except for unmotivated or repeated subsequent applications with the same motivation. The latter will be dismissed without a formal decision. The Federal Administrative Court has clarified that, normally, there is no legal remedy to appeal this dismissal decision.^[3] However, if the SEM has applied this provision incorrectly, there is the right to an effective remedy for denial of justice.^[4] The legal advisory offices in the cantons can be asked for help in the procedure of a subsequent application. Their legal assistance will depend on their capacities and their estimation of the prospects of success. A list of such offices is available on the website of the Swiss Refugee Council.^[5]

Overwegende dat dan ook van verzoeker verwacht wordt dat hij zijn volgend verzoek schriftelijk zal doen, waarbij dit een “prima facie” beoordeling zal ondergaan, waartegen de facto géén beroep openstaat... Het blijkt bovendien enkel en alleen een praktijk de uitdrijving schorst ingeval er een bevel het land te verlaten genomen werd.

Dat het risico op refoulement dan ook vaststaand is.

Dat het feit dat dit refoulement een schending van artikel 3 EVRM met zich mee zal brengen eveneens vaststaand is.

Dat bovendien tijdens de asielprocedure verzoeker verstoken zal blijven van normale opvang.

Dat eveneens geen rekening werd gehouden met de fragiele gezondheidstoestand van verzoeker.

Dat hij ofwel aangehouden zal blijven, wat het hem bijzonder moeilijk zal maken zijn rechten te verdedigen, hetzij in de noodopvang terecht zal komen.

Dat steeds volgens het AIDA-verslag 2024 de situatie duidelijk problematisch blijft :

Criteria and restrictions to access reception conditions - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles

Subsequent applications: application for re-examination, revision or subsequent applications Swiss law provides for the restriction of reception conditions for subsequent applicants or those whose application is under revision or re-examination. Therefore, persons in such procedures do not receive social assistance (as

they are subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed) and receive only emergency aid for the duration of a procedure.[14] For the reception conditions under the emergency aid scheme, see Forms and Levels of Material Reception Conditions. This restriction on reception conditions also applies when the removal procedure is suspended by the competent authority. Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre but remain, in most cases, assigned to the same canton. In these cases, the level of reception conditions depends on the practice of each canton. For more information on subsequent applications, see Subsequent Applications. In the event that five years have passed since the entry into force of the last asylum decision,[15] the application will be considered as a new one, and the asylum seeker will normally be accommodated in a federal asylum centre.

Dat het een feit is dat deze noodhulp minimaal is :

Emergency aid

Persons subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed are excluded from social assistance.[6] In fact, this concerns all persons whose asylum application has been rejected (and the appeals deadline expired) as all negative decisions from the SEM include a departure deadline. This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (application for re-examination, revision or subsequent application).[7] These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress according to Article 12 of the Federal Constitution.[8]

Emergency aid consists of minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves. The Federal Supreme Court has set out basic guidance regarding what emergency aid must entail in order to respect human dignity.[9] But the concrete fixing and granting of the emergency aid is regulated by cantonal law, which results in large differences in treatment between asylum seekers. In some cantons this task is delegated to municipalities or relief organisations.[10] The Confederation compensates cantons for the costs of emergency aid.[11] Like social benefits, emergency aid is provided in the form of non-cash benefits wherever possible. Persons under emergency aid are housed in specific shelters (often underground bunkers or containers, with access sometimes restricted to night time), where living conditions are reduced to a minimum and are known to be quite rough.[12] Under emergency aid, people may have to live with around 8 CHF (around 7 Euros) a day, which must cover the expenses for food, transportation, household items and any other needs. This amount is extremely low in comparison to the high living costs in Switzerland. Further restriction is that the entire amount is granted in the form of non-cash benefits or vouchers (which can only be used in one particular supermarket chain), as encouraged by the national legislation.

This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum seekers whose (subsequent) procedure is still on-going. Long-term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration and health of asylum seekers, despite the chance of being granted legal status at the end of the procedure.

Dat het AIDA-verslag 2024 het heeft over een DESASTREUZE situatie.

Dat één en ander ten andere een langdurig probleem betreft, aangezien dit reeds aangekaart werd in het AIDA-rapport update 2023 ! in exact dezelfde bepalingen, waarbij de Raad zal opmerken dat ondanks de stijging in de levensduurte het bedrag van de dagelijkse toekenning ongewijzigd gebleven is, wat de situatie nog problematischer maakt ! :

Like social benefits, emergency aid is provided in the form of non-cash benefits wherever possible. Persons under emergency aid are housed in specific shelters (often underground bunkers or containers, with access sometimes restricted to night time), where living conditions are reduced to a minimum and are known to be quite rough.459 Under emergency aid, people may have to live with around 8 CHF (around 7 Euros) a day, which must cover the expenses for food, transportation, household items and any other needs. This amount is extremely low in comparison with the high living costs in Switzerland. Further restriction is that the entire amount is granted in the form of non-cash benefits or vouchers (which can only be used in one particular supermarket chain), as it is encouraged by the national legislation.

This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum seekers whose (subsequent) procedure is still running. Long-term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration and health of asylum seekers, despite the chance of being granted a legal status at the end of the procedure.

Overwegende dat de analyse die gemaakt wordt door de verwerende partij dan ook totaal onterecht is.

Overwegende dat bovendien veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Zwitserland.

Dat uit deze rapporten blijkt dat deze situatie al lang aansleept.

In een beslissing van 7 december 2018 heeft The Committee against torture beoordeeld dat: « 7.4 In this context, the Committee takes note of the course of the complainant's asylum application procedure before the Swiss authorities. It notes the inconsistencies and contradictions in the complainant's statements and submissions, to which the State party has drawn attention. However, the Committee observes that the complainant was not provided with legal counsel during the proceedings before the State Secretariat for Migration, that he was heard in a language other than his mother tongue despite his express request in this respect and that the Swiss authorities based their reasoning on questioning of the genuineness of the documents produced by the complainant without having taken any measures to verify their genuineness. In

this regard, the Committee recalls that the right to an effective remedy contained in article 3 requires, in this context, an opportunity for effective, independent and impartial review of the decision to expel or return, once that decision is made, when there is a plausible allegation that article 3 issues arise. In the present case, the State party did not give the complainant the opportunity to demonstrate the risks he would face in the event of forced return to Eritrea. The Federal Administrative Court only carried out an early and summary assessment of the complainant's arguments while questioning the genuineness of the documents provided but without taking any measures to verify it. Furthermore, the requirement to pay legal fees when the complainant was facing financial hardship denied him the opportunity to apply to have his appeal examined by the judges of the Federal Administrative Court. In the present case, therefore, on the strength of the information before it, the Committee concludes that the absence of an effective, independent and impartial review of the decision of the Secretariat to expel the complainant constitutes a failure to meet the procedural obligation to provide for effective, independent and impartial review required by article 3 of the Convention»

(Committee against Torture, Decision adopted by the Committee under article 22 of the Convention, concerning communication No. 811/2017, CAT/C/65/D/811/2017, beschikbaar op : <https://undocs.org/en/CAT/C/65/D/811/2017>).

Recente informatie bevestigt dat dergelijke problemen nog steeds bestaan. Inderdaad volgens de AIDA verslagen, hebben asielzoekers in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand in eerste instantie en in beroep tegen een negatieve beslissing:

Dat verzoekende partij daarbij met name wenst te verwijzen naar het meest recente AIDA-verslag – update juni 2024 :

Access to NGOs and UNHCR - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles
Asylum seekers at the border (airports) have effective access to the NGOs mandated to provide legal representation at first instance (namely Caritas and Berner Rechtsberatungsstelle für Menschen in Not, see Border procedure: Legal assistance). The right for asylum seekers to access the UNHCR is not specifically regulated in Swiss national law. Access to legal assistance can be difficult for persons in detention, as their means to contact and find a legal representative within the short time limits for appeal (especially in case of inadmissibility decisions) are limited. However, free legal assistance was introduced at first instance to counter the introduction of tight deadlines with the restructured procedure (see Regular procedure: Legal assistance).

One serious difficulty in Switzerland is the access to NGOs and legal advice for persons who are located in remote federal accommodation centres.[1] Since the procedure in principle takes place exclusively in the federal asylum centre with processing facilities, the presence of NGOs responsible for ensuring the legal protection of asylum seekers is considerably reduced in remote federal accommodation centres. Concrete opportunities for access to other civil society organisations vary strongly depending on the location of both centres with and without processing facilities.

In cases where mandated legal representation decides not to appeal a negative decision because it would be doomed to fail (so-called “merits-test”), there are very few possibilities to seek assistance from another organisation or private lawyer. First of all, the time limit is very short, especially in the Dublin and accelerated procedure. Secondly, a ticket for transportation to a legal advisory office must be organised and finally, some legal advisory offices are only open one day per week. As a result, persons located in the countryside face clear disadvantages especially regarding the access to legal advice and therefore also access to some information and support.[2] Additionally, it is not guaranteed that another organisation will have the capacities to support the appeal, while private lawyers require payment.

Overwegende dat nu verzoeker zelfs niet in het Federale opvangsysteem zal terechtkomen – zie hoger – maar in het beste geval in het kantonale, de toegang tot rechtsbijstand duidelijk enkel een illusie is.

Overwegende dat zelfs in Federale opvangfaciliteiten de toegang tot rechtsbijstand problematisch is.

Dat in de mate dat verzoeker schriftelijk zijn volgend verzoek zal moeten indienen, de reële mogelijkheid dit te doen indien hij geen bijstand krijgt de facto onbestaande is.

AIDA-CH_2022-Update.pdf (asylumineurope.org)

► “Most of the legal advisors have a university degree in law, but are not attorneys. Even if de facto they provide generally free legal assistance in as much as no advance payment is required, there is no legal right to state funded legal assistance from these independent legal advisory offices and the latter cannot, in practice, offer professional legal assistance covering all the needs because their resources are limited. Furthermore, access to legal assistance can be difficult for persons in detention, as their means to contact and find a legal representative within the short time limits for appeal (especially in case of inadmissibility decisions) are limited. It seems not to be the amount of financial compensation itself that constitutes an obstacle for independent legal advisory offices or private lawyers to engage in the provision of legal assistance to asylum seekers. But it is rather the difficulty to get financial compensation at all that constitutes an obstacle—in combination with the limited resources for the independent legal advisory offices respectively in combination with the advance payment that private lawyers usually require (that many applicants cannot afford)” (AIDA verslag– Update 2019, p.26).

“The Coalition of Independent Jurists for the right of asylum, gathering several lawyers and NGOs working on asylum cases, has published an independent evaluation of the first year of implementation of the asylum reform. The report partly focuses on the work of the mandated legal protection, pointing to a series of problematic issues. On one hand, the Coalition raises the question of the independence of such mandated

organisations, noting that they are very cautious when it comes to taking position in the public space. The geographical proximity with the SEM in the federal centers is also reflected in the perceptions of asylum seekers, who do not always take the independence of their legal representative for granted. The report also points at insufficient coordination among the various mandated organisations that have missed, according to the Coalition, an opportunity to jointly influence the development of case law in the interests of asylum seekers" (AIDA verslag- Update 2021, April 2022, p.34,

beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-CH_2021update.pdf)

Echter, volgens l'OSAR: « La protection juridique gratuite par les acteurs décrits s'arrête en règle générale lorsque la personne ne réside plus dans un CFA. Les personnes en procédure étendue peuvent se tourner vers un bureau de consultation juridique. Cette protection ne couvre pas l'entier des démarches comme la production de preuves, l'établissement des faits et rapports médicaux ou le recours. Les procédures connexes telles que les demandes de regroupements familiaux, les liens avec le réseau médical et social pour les personnes vulnérables, etc. ne sont pas non plus prévues. Pour les personnes déboutées, qui n'ont pas quitté la Suisse et qui sont à

l'aide d'urgence, aucune protection juridique n'est financée » (OSAR, « Conseil et représentation juridique », beschikbaar op : <https://www.osar.ch/droit-dasile/proceduredasile/conseil-et-representation-juridique.html>).

Overwegende bovendien dat de bestreden beslissing op het punt van het risico op schending van artikel 2 en 3 EVRM duidelijk niet afdoende gemotiveerd werd.

Dat immers verzoeker verklaarde dat hij in Zwitserland opvang gekregen had.

Dat de verwerende partij er echter géén rekening mee houdt, dat nu verzoeker reeds een volledige procedure doorlopen heeft in Zwitserland, verzoeker niet meer opgevangen zal worden zoals dat gebeurde in het kader van zijn eerste VIB.

Dat de verwijzing naar de opvang die verzoeker genoot tijdens die eerste procedure dan ook niet PERTINENT is, nu verzoeker niet in diezelfde voorwaarden verkeert.

Dat vastgesteld moet worden dat noch voor wat betreft de behandeling in Zwitserland, noch wat betreft de toegang tot medische zorgen de verwerende partij rekening hield met deze omstandigheid.

Dat noch het feit dat verzoeker verklaarde over het algemeen in goede gezondheid te zijn, noch het feit dat verzoeker melding maakte van gezondheidsproblemen, zijnde maagproblemen, grondig onderzocht werd, noch de toegang van verzoeker tot medische zorgen.

Dat immers het niet is omdat verzoeker op het ogenblik van het verhoor geen medicatie neemt, dat hij deze niet nodig zal hebben in de toekomst.

Dat opnieuw verwezen kan worden naar het AIDA-verslag 2024 :

Health care - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles

According to national law, access to health care must be guaranteed for asylum seekers during the entire procedure and even after dismissal or rejection of the application under the regime of emergency aid. Like most public allowances, health care falls within federal competence during the period spent in the reception and processing centre, while it becomes a cantonal one after the cantonal assignation. During the stay in a federal centre, asylum seekers should have access to all necessary medical basic care and dental emergency care.[1] Medical care within federal centres is delegated to the company or organisation in charge of general logistics and management of the centres (see section on Types of Accommodation).

The national law provides for a generalised affiliation of all asylum seekers to a health insurance, according to the Federal Act of 18 March 1994 on Health Insurance.[2] This means that every asylum seeker has health insurance. The Asylum Act provides specific dispositions that allow cantons to limit the choice of insurers and service providers for asylum seekers. Psychological or psychiatric treatment is covered by health insurance. Health care costs are included in the social assistance and are therefore under cantonal competence from the moment of allocation to the canton. Since 1 August 2011, rejected and dismissed asylum seekers with a right to emergency aid are also affiliated to a health insurance.[3]

According to the health concept implemented by SEM,[4] all federal asylum centres benefit from a health personnel service, composed mainly of nurses and administrative staff, run by private management companies mandated by the Confederation. The medical service is the first point of contact for asylum-seekers regarding the various health problems they may encounter. Upon arrival in the centre, asylum seekers must submit to a compulsory medical briefing within 3 days of arrival at the centre. Carried out by means of a computer programme available in the main languages spoken by asylum seekers,[5] the main objective of this information session is the detection, prevention and treatment of transmissible and infectious diseases. The health concept in federal structures focuses mainly on acute and urgent health problems. At the request of an asylum seeker or if the medical staff deems it necessary, an initial medical consultation within the centre may be scheduled in order to determine whether the asylum seeker should be redirected to a doctor or a specialist but also to make an initial assessment of their state of health. This "triage" or gatekeeping process is carried out not only for this first optional consultation but also during the entire stay of the asylum seekers in the federal structures.

This health concept and its implementation were externally evaluated in 2023. The report highlights that asylum seekers receive initial medical information as well as access to a counselling service and qualified nursing staff as soon as they arrive in a federal centre. On the contrary, many cantonal centres do not have qualified care staff on site. The evaluation team identified marge of improvement in several areas of implementation, for example regarding the transmission of patient files when asylum seekers are transferred,

the possibility to resort to professional interpreters or the management of epidemics. A very severe problem is that asylum seekers often need to cope with long waiting times to see specialists, such as psychiatrists, due to staff shortages.[6]

Medical care and the establishment of medical facts in the examination of asylum applications appear to be one of the main issues induced by the acceleration of procedures (see: Use of medical reports). The identification of vulnerabilities, including psychological problems and psychiatric diseases, remains a significant challenge. A psychological screening at arrival in the centre could be a useful measure and also a tool to prevent suicides. According to the NCPT, within the accelerated procedure, access to psychiatric care is limited to the most acute situations, however an early identification of psychiatric and trauma-related problems and orientation

towards the competent services already during the stay in federal asylum centres is recommended.[7] The NCPT also reports that a phone translation service is available to the medical staff, but that there is too little use of it.[8]

The organisation of health support in the cantonal reception centres is under cantonal competence. Similar obstacles as in the federal centres may occur regarding the triage by the staff of the centre, even though some cantons do provide for medical staff within the reception centres.

COVID-19: Asylum seekers are entitled to vaccination and testing in the same way as Swiss citizens. To facilitate return and Dublin procedures, the parliament agreed[9] to allow forced COVID-19 testing in September 2021, which was criticised by the Swiss Refugee Council.[10] This provision was extended until 30 June 2024.[11]

Dat de toegang tot medische zorgen dan ook duidelijk niet gegarandeerd is, terwijl verzoeker medische problemen aangaf.

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat zowat de hele analyse – met verwijzing naar het laatste AIDA verslag – door verwerende partij – NIET PERTINENT is.

Dat de verwerende partij inderdaad stelt – pagina 3 bestreden beslissing :

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Zwitserland worden overgedragen, worden door de politie ontvangen op de luchthaven of de grenspost. Personen in een terugnamesituatie moeten zich melden bij de migratieautoriteiten van het kanton waaraan zij werden toegewezen, ongeacht de status van hun procedure. De betrokkenen krijgen van de politie een ticket voor het openbaar vervoer om zich naar het migratiekantoor van het bevoegde kanton te begeven. Indien een persoon om gezondheidsredenen niet zelfstandig kan reizen, zal het kanton of het federale asielcentrum de transfer organiseren (blz. 52).

Het AIDA-rapport stelt dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot de procedure voor internationale bescherming (blz. 52). Verzoekers om internationale bescherming hebben gedurende de hele procedure recht op opvang. De materiële opvang bestaat hoofdzakelijk uit accommodatie, voeding, gezondheidszorg en beperkte financiële toelages (blz. 87). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang worden verminderd of opgeschort (blz. 91). Iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt heeft onvoorwaardelijk recht op noodhulp (blz. 92). Volgens het rapport zijn er geen gevallen bekend van verzoekers die werden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen, en is er geen sprake van overbevolking (blz. 101). Volgens een NCPT-verslag van 2021 zijn de faciliteiten voldoende proper (blz. 101).

Met betrekking tot rechtsbijstand stelt het AIDA-rapport dat verzoekers om internationale bescherming in de praktijk toegang hebben tot rechtsbijstand (blz. 48). Volgens het rapport neemt de procedure in Zwitserland gemiddeld 126 dagen in beslag (blz. 25).

Dat op page 52 van het AIDA-verslag inderdaad gesteld wordt :

Dublin transfers to Switzerland are mainly enforced by air to the airports of Zurich, Geneva and Basel, but they can also take place by land from neighbouring countries.

Dublin returnees are received by the police at the airport or the border post. If the person has been transferred according to a 'take back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure.

The procedure will then be resumed, if there has not yet been a negative decision on the merits. If the person is transferred according to a 'take charge' request, meaning that they have not applied for asylum in Switzerland before, they have to report to the federal asylum centre which the police points them to.

The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre. If the person has health problems that require the organisation of a transfer, either the canton or the federal asylum centre will organise the transfer from the airport or border post.277

No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed.

Overwegende dat de Raad zal vaststellen dat de verwerende partij uit de tekst van het AIDA-verslag de voor verzoekende partij pertinente elementen weglaat bij haar samenvatting.

Dat immers verzoeker aangaf dat hij reeds een negatieve beslissing kreeg in Zwitserland.

Dat uit de bovenstaande tekst dat ook blijkt dat de asielprocedure in Zwitserland slechts hervat wordt indien er geen negatieve beslissing tussenkwam, wat precies wél het geval is voor verzoeker.

Dat er voor verzoeker dan ook geen sprake zal zijn van hervatting van zijn procedure !

Dat verzoekende partij vergeefs zoekt op pagina 52 van het AIDA-verslag waar er geschreven staat dat zij niet zal worden geconfronteerd met belemmeringen "inzake de toegang tot de procedure".

Dat het AIDA-verslag enkel stelt :

No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed.

Dat daarbij duidelijk niet de toegang tot de procedure gevisieerd wordt, nu vlak daarboven gesteld wordt dat enkel indien er nog geen eerder negatieve beslissing genomen werd, de procedure hervat wordt.

Dat verder de verwijzing betreffende het recht op opvang in de bestreden beslissing " Verzoekers om internationale bescherming hebben gedurende de hele procedure recht op opvang " – en met name naar pagina 87 van het AIDA-verslag evenmin pertinent is.

Dat indien op pagina 87 inderdaad te lezen staat :

Regular procedure

Asylum seekers in a regular procedure are entitled to full material reception conditions from the lodging of the application until granting of a legal status or rejection of their application. Material or financial assistance continues either under the emergency aid scheme in case the person is to leave the country, or according to the usual legislation on social assistance if the person receives a protection status

DIT ONDER DE HOOFDING "GEWONE PROCEDURE" is.

Dat verzoeker, die reeds een eerste procedure doorliep niet meer in de "gewone procedure" valt.

Dat verzoeker onder de bepalingen van de procedure "volgende verzoeken" zal vallen, waarbij hij eerst en vooral dit verzoek zelf schriftelijk uiteen zal dienen te zetten.

Dat integendeel verzoeker geconfronteerd zal worden met diverse beperkingen !

Dat dit blijkt uit de samenvatting op pagina 87 van de toegang tot opvang :

1. Criteria and restrictions to access reception conditions

Indicators: Criteria and Restrictions to Reception Conditions

1. Does the law make available material reception conditions to asylum seekers in the following stages of the asylum procedure?

- ☐ *Regular procedure Yes Reduced material conditions No*
- ☐ *Dublin procedure Yes Reduced material conditions No*
- ☐ *Admissibility procedure Yes Reduced material conditions No*
- ☐ *Border procedure Yes Reduced material conditions No*
- ☐ *First appeal Yes Reduced material conditions No*
- ☐ *Onward appeal Yes Reduced material conditions No*
- ☐ *Subsequent application Yes Reduced material conditions No*

2. Is there a requirement in the law that only asylum seekers who lack resources are entitled to material reception conditions?

- ☐ *Social assistance and emergency aid Yes No*
- ☐ *Accommodation Yes No*

Dat de tekst verdergaat dan wat weergegeven wordt door de verwerende partij :

Material reception conditions primarily consist of accommodation, food, health care and a limited financial allowance waarbij de rest van de zin : "according to the applicant's specific entitlement to social assistance."

Dat nu deze rechten precies beperkt worden ingeval van een volgende procedure, de verwerende partij het verkeerdelijk laat uitschijnen alsof verzoeker er in elk geval toegang toe zal hebben.

Dat in fine op pagina 87 nochtans duidelijk opnieuw de verwijzing gemaakt wordt naar de gewone procedure :

Regular procedure

Asylum seekers in a regular procedure are entitled to full material reception conditions from the lodging of the application until granting of a legal status or rejection of their application.

Dat de verwerende partij onterecht pag.88 overslaat bij haar lezing van het AIDAverslag, waar specifiek voor wat betreft de volgende verzoeken geschreven staat :

Subsequent applications: application for re-examination, revision or subsequent applications Swiss law provides for the restriction of reception conditions for subsequent applicants or those whose application is under revision or re-examination. Therefore, persons in such procedures do not receive social assistance (as they are subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed) and receive only emergency aid for the duration of a procedure.

For the reception conditions under the emergency aid scheme, see Forms and Levels of Material Reception Conditions.

This restriction on reception conditions also applies when the removal procedure is suspended by the competent authority. Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre but remain, in most cases, assigned to the same canton. In these cases, the level of reception conditions depends on the practice of each canton. For more information on subsequent applications, see Subsequent Applications.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn dat enkel noodhulp verstrekt zal worden aan verzoekende partij.

Dat de inhoud van de noodhulp als volgt omschreven wordt op pagina 90 – opnieuw een bladzijde waar verwerende partij overgelezen heeft :

Emergency aid

Persons subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed are excluded from social assistance.⁵¹² In fact, this concerns all persons whose asylum application has been rejected (and the appeals deadline expired) as all negative decisions from the SEM include a departure deadline. This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (application for re-examination, revision or subsequent application).

These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress according to Article 12 of the Federal Constitution.⁵¹⁴

Emergency aid consists of minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves. The Federal Supreme Court has set out basic guidance regarding what emergency aid must entail in order to respect human dignity.⁵¹⁵ But the concrete fixing and granting of the emergency aid is regulated by cantonal law, which results in large differences in treatment between asylum seekers. In some cantons this task is delegated to municipalities or relief organisations.

En vervolgt op pagina 91 :

The Confederation compensates cantons for the costs of emergency aid.⁵¹⁷

Like social benefits, emergency aid is provided in the form of non-cash benefits wherever possible. Persons under emergency aid are housed in specific shelters (often underground bunkers or containers, with access sometimes restricted to night time), where living conditions are reduced to a minimum and are known to be quite rough.⁵¹⁸ Under emergency aid, people may have to live with around 8 CHF (around 7 Euros) a day, which must cover the expenses for food, transportation, household items and any other needs. This amount is extremely low in comparison to the high living costs in Switzerland. Further restriction is that the entire amount is granted in the form of non-cash benefits or vouchers (which can only be used in one particular supermarket chain), as encouraged by the national legislation.

This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum seekers whose (subsequent) procedure is still on-going. Long-term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration and health of asylum seekers, despite the chance of being granted legal status at the end of the procedure.

Overwegende dat indien de verwerende partij stelt dat "iedereen recht heeft op noodhulp" – pagina 92, opnieuw er géén rekening gehouden wordt met de volledige passage, :

Emergency aid is however an unconditional right for everyone present on Swiss territory and unable to provide for themselves. The exclusion from social assistance has no impact on the entitlement to emergency aid. This means that every asylum seeker (even dismissed or rejected) should find an accommodation place during their stay in Switzerland and be able to provide for their own (basic) needs.

However, reception conditions are very critical under the emergency aid scheme, with several cantons making use of underground civil protection centres (so-called bunkers) originally conceived for the protection of civil population in case of armed conflict or other types of emergency but are used as emergency aid shelters.

Dat uit het AIDA-verslag dan ook blijkt dat de opvangcondities voor verzoeker die in allicht in het kantonnaal systeem terecht zal komen, zeer kritiek zullen zijn.

Dat opnieuw moet onderstreept worden dat de verwerende partij enkel naar oude verslagen kijkt van 2021, waarbij blijkt dat de hygiënische omstandigheden aanvaardbaar waren, dat echter intussen diezelfde organisatie in 2023 heeft moeten vaststellen dat de omstandigheden in de centra duidelijk verslechterd waren.

Dat het eveneens onterecht is dat verwerende partij verwijst naar de vaststellingen in het AIDA-verslag op pagina 101, die niet alleen de Federale opvangcentra betreffen, doe waarbij enkel rekening gehouden wordt met het verslag van NCPT 2021 !

Dat vooreerst de kans dat verzoeker in een Federaal opvangcentrum zal terechtkomen bijzonder klein is, aangezien het wat hem betreft een volgend verzoek is.

Dat bovendien verwerende partij andermaal niet ver genoeg leest, nu in tegenstelling dat wat op pagina 101 staat over de situatie in 2021, er op pagina 105 voor wat betreft de federale opvangcentra wel degelijk melding wordt gemaakt van overbevolking :

Accommodation crisis in 2022 and 2023

As anticipated above, during the second half of 2022 the Swiss reception system has been significantly overwhelmed, with numbers of incoming asylum-seekers exceeding the yearly and monthly projection of the SEM. The war in Ukraine may also have played a part, even though it should be stressed that Ukrainians go through a completely different procedure than the other asylum-seekers. This situation shows that, as soon as the fluctuations go outside the norm, the system is no longer able to cope with the numbers.

The Federal Administration has tried to solve the situation with temporary measures, mainly relying on the availability of alternative accommodations within the different cantons (in some cases also underground), and reaching out to the Army for additional accommodation structures (military barracks and gyms).

While commendable on the one hand because some kind of shelter was provided to everyone, these efforts are far from representing an optimal solution on the other, especially for those, among the asylum seekers, who are the most vulnerable. Some of these temporary centres are also used for so-called SUMA, i.e. 'self-reliant' unaccompanied minors ages 16 or 17. Vulnerable asylum seekers are not supposed to be housed there, but this might happen when vulnerabilities could not be identified or in exceptional cases (for

example, a pregnant woman was accommodated in the underground shelter of Steckborn at the time of the NCPT visit).⁵⁹²

In December 2023, the NCPT has published four new reports on individual visits carried out in six temporary centres. These concern the centres of Aesch, Basel Bonergasse, Basel Schäferweg Steckborn, Provence/Rochats, and Chiasso Via Motta 7 – 11. The reports confirm the Swiss Refugee Council's concerns about temporary centres, especially civil protection shelters. First of all, the material conditions are insufficient: spaces are narrow, there is no daylight, insufficient ventilation and no clear separation between dormitories, the dining room and communal areas. The access to toilets for women is not safe as they have to cross the men's dormitory to go to the toilet at night. Second, the Commission found that responsibilities were not always clear, staff were not sufficiently trained and were not always familiar with the internal guidelines. Despite the increased risk of conflict and violence in these conditions, violence prevention measures were often not in place or not sufficiently known by staff. Alleged episodes of violence were not sufficiently documented or reported to the SEM by security staff. The reports also confirm that conditions in these temporary centres (Aesch and Rochats) are not at all suitable for children.

Two of these centres accommodate 16- and 17-year-old unaccompanied minors, but at the time of the NCPT's visit, there were no specialised staff (social educators). Families were also accommodated in the Steckborn underground civil protection shelter and in the Via Motta 7-11 centre in Chiasso, which the NCPT found to be in appalling conditions, with no outdoor space or place for children to play.

Dat bij nazicht van het verslag van NCPT zelf blijkt dat de situatie eigenlijk nog ernstiger is, nu aldaar gesproken wordt van opvangomstandigheden die de menselijke waardigheid in het gedrang brengen.

https://www.ohchr.org/sites/default/files/documents/hrbodies/sptopcat/npm/NPM_Switzerland2023_E.pdf

2.9 Federal asylum centres

In 2021 and 2022, the Commission acknowledged that its findings were quickly outdated as a result of the significant change in migration flows and therefore adjusted its reporting. While in previous years its findings of all the visits carried out over a period of one and a half to two years were summarised in an overall report, these are now presented in separate, more frequent reports based on asylum regions. Reporting is therefore now more up to date and the Commission's recommendations focus on individual or a specific group of FACs. The reports are published on the NCPT website together with SEM's response to the findings. Monitoring visits to federal asylum centres are always unannounced.

a. Federal asylum centre in Steckborn

In March, the Commission visited the temporary FAC in the underground Bühl civil defence facility in the commune of Steckborn in the canton of Thurgau. It welcomed the fact that the asylum seekers have sufficient clothing for all seasons, which is available from an on-site clothes shop. Baby food for new-borns was also available. However, there was a lack of flexibility when it came to feeding small children, with them receiving the same food as adults. The Commission's criticism centred on the infrastructure of the FAC. As is usual in a civil defence facility, there is no daylight and most of the bedrooms, showers, the dining room and other communal areas are not clearly separated from each other. This provides asylum seekers with hardly any opportunities for retreat or privacy. The accommodation of people of different genders and families with children in a civil protection facility is particularly problematic. On their way to the toilets, women and girls have to pass through a communal room, even at night, which is mainly occupied by men. The Commission judged the living conditions to be unsuitable for children, as there is a lack of daylight, the rooms are cramped and there are no play areas for children. The Commission therefore pointed out that underground accommodation is problematic from a human rights perspective: it is only appropriate for short stays and it is always unsuitable for particularly vulnerable people and children.

b. Federal asylum centre in Provence (Les Rochat barracks)

In March, the Commission also visited the temporary federal asylum centre in the Les Rochat barracks in the commune of Provence in the canton of Vaud. The facility exclusively houses unaccompanied minors over the age of 16 who are deemed to be 'independent'. (...)

c. Federal asylum centres in Basel (Bonergasse and Schäferweg) and Aesch

On two days in May, the Commission visited the temporary federal asylum centres located in the Bonergasse and Schäferweg civil defence facilities in the city of Basel and in the civil defence facility in the commune of Aesch in the canton of Basel-Landschaft. The Commission welcomed the fact that asylum seekers in the Bonergasse and Schäferweg facilities were able to select themselves and try on clothing in the shop at the Basel FAC. It was also pleased to note that at the civil defence centres visited food and drink purchased in jars or cans could be decanted into plastic containers and taken back to the place of accommodation. The Commission considered the obligation to provide information to the NCPT delegation was not being fully complied with: although SEM staff were on hand at all times to provide information and grant access to all requested documents, the security staff were not available for interviews with the delegation, giving as justification the duty of confidentiality clause in their employment contract. The Commission criticised this in its letter to SEM and referred to Article 8 paragraph 3 NCPTA and the OPCAT provisions under which the Commission is authorised to conduct confidential interviews with any person who may have relevant information. The Commission also found that information about two suspected cases involving violence by security staff against asylum seekers had not been passed on to SEM: in one case staff had not filed any report about the incident, and in the other case a report had been written by the security staff only and not

by the member of the care staff who had been present. The Commission urgently recommended that SEM investigate these cases internally. In addition, the Commission found shortcomings in the care of unaccompanied asylum-seeking minors at the Aesch centre: there was a lack of professional youth workers, German lessons only took place sporadically and there were hardly any other activities. The Commission also pointed out that underground accommodation with no natural light is problematic from a human rights perspective; it is only appropriate for short stays and always unsuitable for particularly vulnerable people and children.

d. *Federal asylum centres in the Ticino and Central Switzerland asylum region*

From September, the Commission visited all the accommodation facilities in the Ticino and Central Switzerland asylum region: the federal asylum centre in Balerna and the one in Chiasso (both the accommodation at Via Motta 1b and the accommodation at Via Motta 7-11) in September, the FAC Emmen in October, the FAC Eigenthal in December and the FAC Glauenberg in January 2024. The Commission summarised its findings in a report. The initial somatic care provided by nursing staff from the health service on site generally worked well in these FACs. The Commission was also pleased to note that school-age children in the centres with school facilities praised the dedicated teachers.

However, the Commission was particularly concerned about the dilapidated condition of the facility at Via Motta 7-11, located at Chiasso railway station, which is due for demolition. It recommended that SEM stop accommodating children and particularly vulnerable people there with immediate effect and close it as quickly as possible. The Commission has noted that the facility was closed at the end of 2023. In Emmen, up to 200 asylum seekers were sleeping and eating in a single hall. At the same time, there was a lack of communal and retreat areas. The Commission recommended to SEM that, wherever possible, asylum seekers should not be accommodated in multi-purpose halls; if such accommodation is unavoidable, the duration of stay should be as short as possible and no children or other particularly vulnerable persons should be accommodated there. There was a sufficient and appropriate supply of food for babies, but a lack of suitable food for small children in the visited FACs. According to the information received, this led to many children refusing to eat and in some cases to malnutrition. The Commission recommended that SEM and the care companies ensure adequate catering for young children. In some FACs there was a varied range of clothing available, while in others the supply of clothing was inadequate and often chosen by staff. The Commission recommended that SEM and the care companies ensure that sufficient clothing is available in all FACs and that asylum seekers choose their own shoes and clothing in an on-site shop.

Physical violence among asylum seekers was mainly reported in the Balerna, Chiasso (both centres) and Glauenberg facilities. Based on numerous reports from asylum seekers, the Commission criticised the fact that, particularly in the centres in Ticino, security staff did not intervene in a preventive manner to de-escalate conflicts or call in violence prevention staff, but only after physical violence had already occurred. The Commission noted that in the Balerna, Chiasso (Via Motta 1b and Via Motta 7-11) and Eigenthal facilities, cases of sexual violence by asylum seekers towards other asylum seekers had been documented and reported, indicating that the staff were able to identify such cases. During its monitoring visit, however, the Commission also found that some asylum seekers were reluctant to report incidents of sexual violence due to intimidation or fear of reprisals or negative consequences for their asylum application. It recommended that SEM and the care and security staff actively encourage asylum seeking persons to report cases of sexual violence and to inform them that reporting such an incident has no impact on their asylum procedure.

Dat verzoekende partij wenst te verwijzen naar het overzicht van de procedures in Zwitserland, waaruit blijkt dat hij – aankomende op de luchthaven, doorgestuurd zal worden naar het bevoegde kanton (p.15)

Dat verder de verwijzing naar pagina 25 en de gemiddelde duurtijd van een procedure – nl.126 dagen opnieuw verwijst naar de gewone procedure :

1. *Regular procedure*

1.1 *General (scope, time limits)*

Indicators: Regular Procedure: General

1. *Time limit set in law for the determining authority to make a decision on the asylum application at first instance: Depends on type of procedure*

2. *Are detailed reasons for the rejection at first instance of an asylum application shared with the applicant in writing? Yes No*

3. *Backlog of pending cases at first instance as of 31 December 2023: 15,567 77*

4. *Average length of the first instance procedure in 2023: 126 days*

Dat nu hij niet in de gewone procedure zal terechtkomen, niet alleen omdat hij een zogenaamde “Dublin-terugkeerder” is, doch bovendien reeds geconfronteerd is met een negatieve beslissing uitgaande van de Zwitserse autoriteiten verzoeker onder de speciale procedure zal vallen van de volgende verzoeken.

E. *Subsequent applications*

Indicators: Subsequent Applications

1. *Does the law provide for a specific procedure for subsequent applications? Yes No* 2. *Is a removal order suspended during the examination of a first subsequent application?*

☐ *At first instance Yes No*

☐ *At the appeal stage Yes No*

3. *Is a removal order suspended during the examination of a second, third, subsequent application?*

☐ At first instance Yes No

☐ At the appeal stage Yes No

The Asylum Act provides a specific procedure for subsequent applications. The procedure is described in Articles 111c AsylA and 111d AsylA (regarding the costs) and in Article 7c AO1 (procedural aspects).

Every application submitted within 5 years of the asylum decision or removal order becoming legally binding is considered subsequent application. As such it must be submitted in writing by post and include a statement of the grounds. The responsible authority is the SEM, as in cases of first applications in the regular procedure..

Dat het dan ook totaal onterecht is dat verwerende partij opnieuw refereert naar de gewone procedure.

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat minstens moet vastgesteld worden dat verwerende partij niet de moeite doet om rekening te houden met actuele informatie.

Dat verzoekende partij eraan wil herinneren dat de appreciatie betreffende mogelijke schendingen van art.3EVRM een ex nunc appreciatie is.

Dat daarbij ook rekening dient gehouden te worden met informatie, die dateert van na de bestreden beslissing.

Dat immers uit recente informatie blijkt dat de behandeling in de kantons en gemeenten, volgens deze zelf, niet voldoende is, bij gebrek aan middelen.

Dat de kantons en gemeenten zelf een hulpkreet slaken : zij zijn niet meer opgewassen tegen de huidige situatie.

<https://www.udc.ch/actualites/publications/communiqués-de-presse/cantons-et-communes-sont-about-de-souffle-stop-a-lasile/> 25/2/2025 :

Cantons et communes sont à bout de souffle : Stop à l'asile !

Des représentants de communes tirent la sonnette d'alarme et font état des problèmes et des abus dans le domaine de l'asile. La conférence de presse de l'UDC Suisse d'aujourd'hui le montre une fois de plus : le conseiller fédéral socialiste Beat Jans doit enfin agir et mettre fin aux abus en matière d'asile.

Les cantons et les communes écrivent des lettres désespérées au Conseil fédéral. L'Association des communes suisses fait savoir, à grand renfort médiatique, que les communes du pays sont au bord de l'effondrement. Le procureur général de la Confédération Stefan Blättler décrit l'évolution dramatique du crime organisé et la forte augmentation de la menace terroriste en Suisse. Il met en garde contre des situations comme celles de la Suède ou de la Belgique.

La Suisse a perdu le contrôle.

Et que fait le ministre de la justice en charge du dossier ?

La politique du ministre de l'Asile Beat Jans est au point mort. Ce dernier refuse de collaborer avec le Parlement ; il continue à laisser entrer en Suisse des dizaines de milliers de parasites et de criminels de l'asile, alors que le pays tout entier souffre de sa désastreuse politique d'asile. L'UDC Suisse a donc organisé une conférence de presse extraordinaire. A cette occasion, des représentants des communes ont fait un rapport de première main sur les dysfonctionnements.

Monika Lienert, Conseillère communale, Freienbach (SZ)

« Les Ukrainiens qui n'ont pas d'emploi et qui sont toujours soutenus par l'aide sociale ne font aucun effort pour trouver du travail. Ils s'offrent une belle vie aux frais des contribuables suisses.

Le SEM regarde ailleurs. A cela s'ajoute le fait que dans notre commune, environ un tiers des Ukrainiens ont plus de 65 ans. Les revendications sont énormes. Les proches réclament des prestations médicales (opérations), des soins à domicile ou même des places en maison de retraite.»

« Concernant les Afghans, nous constatons que beaucoup d'entre eux ne sont pas originaires d'Afghanistan, mais vivaient depuis longtemps dans un autre pays. Néanmoins, ils citent la situation dans leur pays d'origine comme raison de leur fuite. »

Christian Pfaller, Député (ZH) et président de la commune de Bassersdorf (ZH)

«Le Conseil fédéral augmente continuellement le quota d'accueil. Notre commune doit prendre en charge environ 180 demandeurs d'asile. Pour les héberger, nous devons louer des appartements, bien que le marché du logement soit asséché. La commune doit faire face à des coûts énormes pour l'hébergement, l'école, les soins de santé, etc. Pour l'année en cours, nous avons budgété 4.57 millions de francs. Nous avons plusieurs fois attiré l'attention du conseiller fédéral Jans sur cette situation problématique. Hélas, rien n'a été fait jusqu'à présent.»

John Moser, président de la commune de Basse-Vendline (JU)

« En tant que commune frontalière, nous souffrons du tourisme criminel. A cela s'ajoutent des groupes de requérants d'asile qui se livrent régulièrement à des vols, menaçant même de mort les employés de nos magasins. Des adolescentes sont quant à elles harcelées sexuellement. Je peux vous dire que les gens, qui doivent de surcroît payer les frais de subsistance de ces demandeurs d'asile, en ont marre ! Notre demande au ministre de la Justice Beat Jans est claire : la Suisse doit à nouveau contrôler ses frontières nationales.

C'est la seule façon d'arrêter les migrants criminels et les bandes de voleurs étrangers et de protéger notre patrie. »

Pascal Schmid, Conseiller national (TG) et responsable des questions d'asile

« La détresse est grande dans les cantons et les communes. Les chiffres, les coûts et la criminalité explosent. Qu'est-ce qui ne va pas ?

La politique d'asile suisse est un échec. Pire encore : elle met en danger la sécurité de notre population. La plupart de ceux qui arrivent ne sont pas de vrais réfugiés. Pourtant, presque tous restent ici, en tant que personnes admises à titre provisoire ou illégalement.

Le tourisme d'asile à travers des pays tiers sûrs est toléré malgré les accords de Dublin. Le corps des gardes-frontières est devenu un comité d'accueil pour les migrants en quête d'asile. La Suisse est bien trop attractive, l'immigration dans l'État social trop facile et les abus sont récompensés au lieu d'être sanctionnés. Schengen est devenu un espace d'insécurité, mais les frontières suisses restent largement ouvertes. « Des contrôles systématiques aux frontières ne serviraient à rien », affirme le ministre socialiste de la Justice Beat Jans. Des pays comme l'Allemagne prouvent pourtant le contraire : 60% de migration illégale en moins et 30% de demandes d'asile en moins ont été enregistrés grâce aux contrôles aux frontières rétablis ces derniers mois. »

Dans ce contexte, l'UDC formule les revendications suivantes :

Comme mesure immédiate, il faut limiter le droit d'asile afin de faire baisser les chiffres : L'article 55 de la loi sur l'asile permet au Conseil fédéral de restreindre le droit d'asile dans des situations exceptionnelles.

Initiative pour la protection des frontières afin de stopper l'afflux : Contrôler les frontières, empêcher le passage par des pays tiers sûrs, ne pas accorder de droit de séjour aux non-réfugiés. En outre, quatre interventions parlementaires munies de la clause d'urgence seront déposées lors de la prochaine session de printemps :

Tolérance zéro envers la criminalité de l'asile

- Protéger la population. Pas de procédure d'asile ni de droit de rester sur le territoire pour les criminels (CN : Motion 24.3716 / CE : 24.4429).*

- Protéger la population. Limiter systématiquement la liberté de mouvement des requérants d'asile criminels (CN : Motion 24.3734 / CE : 24.4495).*

Réorienter la politique d'asile et ramener le droit d'asile à l'essentiel :

- Refouler à la frontière les personnes qui arrivent par des pays tiers sûrs (CN : Motion 24.4321 / CE : 24.4318).*

- S'inspirer du Danemark et de la Suède pour gérer le regroupement familial dans l'intérêt de la Suisse (CN : Motion 24.4320 / CE : 24.4444).*

Le président du parti Marcel Dettling a conclu la conférence de presse par ces mots : « Les gens en ont assez de la criminalité importée, des coûts de l'asile qui se chiffrent en milliards. Ils en ont assez que des profiteurs de l'asile venus du monde entier se voient financer leur logement et leurs moyens de subsistance. Monsieur le conseiller fédéral Beat Jans, faites enfin votre travail et mettez fin aux abus de l'asile et à l'immigration illégale ! »

Dat deze politieke verklaringen ernstig genomen dienen te worden.

Dat dit ook blijkt uit de reactie van AMNESTY INTERNATIONAL :

<https://www.amnesty.ch/fr/pays/europe-asie-centrale/suisse/docs/2025/renforcer-les-communes-nepas-attise-r-les-peurs>

Suisse / politique d'asile Renforcer les communes, ne pas attiser les peurs ! Communiqué de presse du 25 février, Berne

Amnesty International prend connaissance avec une grande inquiétude de la demande formulée aujourd'hui par l'UDC dans le cadre d'une conférence de presse de restreindre immédiatement le droit d'asile au titre de mesure exceptionnelle (article 55 de la loi sur l'asile). La demande de suspension de facto du droit d'asile est en contradiction directe avec les obligations de la Suisse en vertu du droit international et des principes de l'État de droit.

« En signant la Convention de Genève relative au statut des réfugiés et la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH), la Suisse s'est engagée à accorder une protection aux personnes qui fuient la guerre, les persécutions et les graves violations des droits humains », déclare Kishor Paul, spécialiste de l'asile et des migrations chez Amnesty Suisse. « L'UDC instrumentalise une fois de plus la politique d'asile pour attiser les peurs et faire de la propagande politique, au lieu de soutenir des solutions constructives pour une politique d'asile équitable et conforme aux droits humains. »

« Les cantons et les communes ont besoin d'un soutien ciblé pour l'hébergement et l'intégration des réfugié·e·s. Ces dernières années, de nombreuses communes ont prouvé qu'une politique d'asile efficace était possible. La Confédération doit veiller à ce que les communes reçoivent le soutien financier et logistique nécessaire pour pouvoir offrir aux réfugié·e·s des perspectives dignes de ce nom. »

Amnesty International prend position en faveur :

- D'un rejet clair de toute restriction du droit d'asile par le Conseil fédéral et le Parlement.*

- Du respect des obligations de la Suisse en vertu du droit international, en particulier la Convention de Genève relative au statut des réfugié·e·s.*

- D'une politique migratoire conforme aux droits humains qui respecte les personnes en quête de protection et soutient les communes de manière ciblée.*

- *D'un débat factuel et axé sur les solutions, qui s'appuie sur des principes humanitaires plutôt que sur un discours populiste.*
« Les droits humains ne sont pas négociables. Amnesty International appelle les décideurs et décideuses politiques à s'opposer fermement au démantèlement du droit d'asile et à s'engager en faveur d'une politique d'asile équitable et conforme à l'État de droit », conclut Kishor Paul.
Dat het risico dat de Zwitserse autoriteiten art.55 van hun wetgeving gaan toepassen in overweging genomen dient te worden.
Dat er ook rekening gehouden dient te worden met het feit dat alsdan een eventueel volgend verzoek – voor zover verzoeker al in staat zou zijn dit zelf uit te schrijven en in te dienen – riskeert behandeld te worden binnen de 24 u, wat zeker rechtsbijstand illusoir maakt.
Dat het risico dat het volgend verzoek van verzoeker in Zwitserland niet gedegen onderzocht zal worden, te meer nu stemmen opgaan om de uitgesproken BGV onmiddellijk uit te voeren.
Dat ook het risico op refoulement dan ook gedegen aangetoond heeft.
Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij gemeend heeft dat Zwitserland als bevoegde staat diende aangemerkt te worden. Minstens moet vastgesteld worden dat de elementen waarop de verwerende partij zich baseert op tot dit besluit te komen hetzij niet pertinent, hetzij niet actueel zijn, hetzij niet voortvloeien uit een zorgvuldige feitenvinding en een correcte appreciatie van de situatie van verzoeker.
Dat verwerende partij geen rekening houdt met het risico op refoulement en het risico tot werkelijke toegang tot de asielprocedure.
Overwegende dat de schending van artikel 3 gecombineerd met de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dan ook wel degelijk aangetoond wordt.
Overwegende dat wat betreft de schending van artikel 8 EVRM verzoekende partij wil opmerken dat hij in België zijn broer terugvond, zijnde de Heer INGABIRE Alain Divin, geboren te Bujumbura op 7/11/1999, die eveneens in asielprocedure zit in België (cfr attest van immatriculatie)
Dat de beoordeling van een mogelijk schending van art.8 EVRM een beoordeling is die ex nunc gedaan dient te worden.
Dat de aanwezigheid van de broer van verzoeker in België hen wederzijds steun zal geven.
Dat dit een zekere vorm van wederzijdse afhankelijkheid bevestigt.
Dat er dan ook aanleiding is rekening te houden met deze familiale band.
Dat er aanleiding is – nu de verwerende partij daar onterecht geen rekening mee hield – de bestreden beslissing te annuleren.
Dat verzoeker niet opnieuw gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissing, zodanig dat hij desbetreffend niet verder informatie kon geven, zodanig dat het onterecht zou zijn met dit element geen rekening te houden.
Dat verzoeker meent dat hij wel degelijk terecht een schending van artikel 8 EVRM aanvoert.
Dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek tot internationale bescherming aangaf dat hij intussen niet één maar twee broers terugvond in België, alsook een oom.
Dat hij melding maakte van het feit dat hij door hen zowel emotioneel, moreel als financieel geholpen wordt.
Dat de verwerende partij zich ervan af maakt met de nietszeggende formulering “ Niettegenstaande deze familiale aanwezigheid in België, biedt dit op zich geen grond tot afwijking van de verantwoordelijkheidscriteria uit de Dublinverordening.”
Dat dit met moeite de benaming ‘stijlformule’ kan krijgen.
Dat immers geen enkele motivering gegeven wordt noch van de criteria, noch van enige afweging die gedaan wordt.
Dat verzoeker nochtans niet alleen een familiale band aanhaalde maar bovendien een band van afhankelijkheid.
Dat bij de beoordeling van de impact van artikel 8 EVRM rekening gehouden dient te worden met deze band van afhankelijkheid.
Dat de verwerende partij duidelijk met dit aspect geen rekening hield.
Dat bovendien rekening gehouden moet worden met het feit dat verzoeker reeds sedert begin 2025 in België verblijft.
Dat de Raad zal vastgesteld hebben dat verzoekende partij een hele procedure doorliep in Zwitserland.
Dat het in dat verband onbegrijpelijk is dat verzoekende partij die vele landgenoten heeft in België die bescherming genieten, en die bovendien een broer heeft die hier verblijft, zelf alle bescherming geweigerd wordt.
Dat er dan ook aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing.
Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en in afwachting van annulatie te schorsen.”

2.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 13 van het EVRM en van de artikelen 50, 51 en 51/2 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen, zou schenden.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij

het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteits- beginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van de Verordening 604/2013/EU en schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek "met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt" met het oog op "het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek". Artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

Het in de bestreden beslissing vermelde artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is "een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

2.3.7. Uit het Eurodac-zoekresultaat van 9 april 2025, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers vingerafdrukken niet enkel op 8 januari 2025 in België werden geregistreerd, maar ook reeds eerder, op 4 oktober 2022 in Zwitserland in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker werd overigens, in weerwil van zijn beweringen in het verzoekschrift en van wat in de bestreden beslissing is opgenomen, reeds eerder, op 4 april 2025 vanuit Zaventem naar Genève verwijderd met het oog op overdracht aan de Zwitserse autoriteiten. Blijkbaar keerde verzoeker daarna onmiddellijk terug naar België om alhier op 9 april 2025 een volgend verzoek om internationale bescherming (bijlage 26^{quinqüies}) in te dienen.

De gemachtigde van de minister vroeg op 23 april 2025 nogmaals aan de Zwitserse autoriteiten om verzoeker terug te nemen op grond van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU. Het Zwitserse *Sécrétariat d'Etat aux Migrations (SEM)* stemde op 29 april 2025 wederom in met de terugname van verzoeker.

2.3.8. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij in België slechts één verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend en dat zijn annulatieberoep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 25 februari 2025 nog niet zou zijn afgesloten met een eindarrest, waardoor de overdrachtstermijn zou zijn verstreken en België verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2.3.9. De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens vast dat verzoekers beweringen elke grondslag missen, maar dat ook de bestreden beslissing een onjuiste voorstelling van zaken bevat.

Verzoeker diende in België wel degelijk twee asielaanvragen in en werd intussen aan de Zwitserse autoriteiten overgedragen. De eerste asielaanvraag van verzoeker in België dateerde van 8 januari 2025 en werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 14 februari 2025. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen in 's Raads arrest van 15 april 2025 (RvV 15 april 2025, nr. 325 100). Ondertussen werd verzoeker *manu militari* aan Zwitserland overgedragen op 4 april 2025, maar keerde bijna onmiddellijk naar België terug waar hij op 9 april 2025 een volgend verzoek om internationale bescherming (bijlage 26quinquies) indiende. Onderhavige beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) is gestoeld op het terugname-akkoord van 29 april 2025, waardoor Zwitserland thans opnieuw verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van 9 april 2025.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat verzoeker telkens terugkoppelt naar zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België van 8 januari 2025, maar dat verzoekers uiteenzetting op dit punt faalt in feite en in rechte.

2.3.10. Waar verzoeker meent dat België de zogeheten soevereiniteitsclausule zou moeten toepassen omdat hij in Zwitserland een zogeheten *'refoulement par ricochet'* riskeert, terwijl het indienen van een asielaanvraag in België volgens hem op basis van de rechtspraak van de Raad aanleiding zou moeten geven tot het verlenen van internationale bescherming, kan verzoeker niet worden gevolgd. Verzoeker verwijst immers naar rechtspraak die ondertussen werd bijgesteld (zie RvV 17 maart 2025, nr. 323 409 (3L)). Verzoeker toont bovendien niet aan dat de Zwitserse autoriteiten hem naar Burundi zouden terugleiden zonder na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming en zonder een eventueel risico op schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM uit te sluiten. Verzoeker poneert in zijn middel *"(d)at de Zwitserse autoriteiten daar duidelijk geen rekening mee houden"*, maar hij verduidelijkt niet waaruit dit zou blijken.

Het enkele gegeven dat een voorafgaand beschermingsverzoek door Zwitserland werd afgewezen kan, geen aanleiding geven tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU. In de bestreden beslissing wordt overigens benadrukt dat *"het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid. Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013."*

2.3.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Zwitserland, nu hij in dit land reeds een procedure inzake internationale bescherming heeft doorlopen. Zwitserland is als Dublin-lidstaat gebonden aan de essentie van het EU-acquis. De eventuele tekortkomingen in de asielpprocedure en opvangomstandigheden in Zwitserland vallen alleen dan onder artikel 3 van het EVRM wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Hierbij dient in de eerste plaats te worden gekeken naar de individuele situatie van de verzoeker om internationale bescherming en vervolgens naar de algemene situatie in het land van bestemming, op basis van de beschikbare landeninformatie.

2.3.12. Met betrekking tot verzoekers individuele situatie blijkt uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 16 april 2025 van hem werd afgenomen, dat hij als specifieke reden opgaf waarom hij in België zijn verzoek om internationale bescherming indiende erin bestond dat er bepaalde van zijn familieleden in België verbleven. Zo beweerde verzoeker dat twee van zijn broers en zijn oom in België verblijven, dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd afgewezen en hij daar niemand heeft om op terug te vallen. Daarnaast verklaarde hij, wat zijn gezondheidstoestand betreft, dat hij maagproblemen heeft, zich zwak voelt en migraine heeft, maar nog geen dokter had gezien.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden aanwezigheid van familieleden in België het volgende gesteld:

“Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene dat hij in België wenst te blijven omdat zijn twee broers, I. (...) A. (...) D. (...) en M. (...) O. (...) I. (...), en zijn oom N. (...) V. (...) in België verblijven. Hij stelde dat zijn broers hem emotioneel en financieel ondersteunen en dat hij een goede band onderhoudt met zijn oom, die hem advies geeft. Betrokkene gaf ook aan dat hij zich in Zwitserland eenzaam voelde en er geen familie had. Niettegenstaande deze familiale aanwezigheid in België, biedt dit op zich geen grond tot afwijking van de verantwoordelijkheidscriteria uit de Dublinverordening.”

Verzoeker bestempelt dit in zijn middel als een loutere stijlformule, maar hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit blijkt dat er daadwerkelijk een band van afhankelijkheid zou bestaan waardoor het familieleven met zijn broers en oom als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen worden aangemerkt. De loutere bewering van verzoeker dat hij door hen zowel emotioneel als financieel geholpen wordt, volstaat op dit punt niet.

De stukken die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, werden reeds besproken in het arrest van de Raad van 5 maart 2025 (RvV 5 maart 2025 nr. 322 840). Deze documenten doen geen afbreuk aan de vastgestelde afwezigheid van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn in België verblijvende familieleden.

Er kan dan ook geen schending van het recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Naar aanleiding van de door verzoeker aangehaalde gezondheidsproblemen, overweegt de gemachtigde van de minister het volgende:

“De betrokkene gaf tijdens zijn gehoor aan dat hij aan migraine en maagproblemen lijdt, en dat hij zich fysiek zwak voelt. Hij verklaarde nog geen arts te hebben gezien op het moment van het gehoor, maar gaf aan diezelfde dag een afspraak te hebben bij het Rode Kruis. Er werden geen medische documenten voorgelegd ter staving van zijn klachten en er werd geen diagnose of behandeling vastgesteld die een overdracht naar Zwitserland onmogelijk zou maken. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de

betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”

In zijn middel spreekt verzoeker van een *“fragiele gezondheidstoestand”*, maar hij levert geen concreet medisch getuigschrift aan die deze bewering staft. Hij maakt niet aannemelijk dat zijn kwaaltjes niet zouden kunnen worden behandeld in Zwitserland en toont aldus niet aan dat een overdracht aan Zwitserland in zijn geval omwille van gezondheidsredenen strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij ten tijde van zijn Dublin-interview geen medicatie nam, maar dat hij deze misschien in de toekomst nodig heeft. Het kan evenwel niet redelijkerwijs van de gemachtigde van de minister worden verwacht dat hij elk mogelijk toekomstscenario in ogenschouw neemt.

2.3.13. Met betrekking tot de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland, kan worden verwezen naar het eveneens door verzoeker uitvoerig geciteerde rapport van Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, en Esther Omlin dat is opgenomen in de Asylum Information Database *“Country Report : Switzerland - 2023 update”* van juli 2024 (hierna: het AIDA-rapport).

Verzoeker brengt in zijn middel geen concrete argumenten aan die een ander licht werpen op de vaststelling in het AIDA-rapport dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-verordening aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (AIDA-rapport, p. 52).

Waar verzoeker zich erover beklaagt dat zijn huidige verzoek om internationale bescherming in Zwitserland als een ‘volgend’ verzoek om internationale bescherming zal worden beschouwd, toont hij niet aan dat deze kwalificatie onterecht is. Verzoeker ontkent immers nergens dat hij reeds eerder in Zwitserland een asielprocedure doorliep. Bovendien kan hij niet worden gevolgd waar hij beweert dat de Zwitserse autoriteiten hem zonder meer naar Burundi zouden terugleiden. Uit het AIDA-rapport blijkt immers dat, hoewel er van een volgend verzoek in beginsel geen schorsend effect uitgaat, het Zwitserse SEM in de praktijk schorsend effect verleent tot zij een eerste advies hebben verstrekt over het volgende verzoek om internationale bescherming (AIDA-rapport, p. 75).

Het gegeven dat van een beroep inzake een afgewezen volgend asielverzoek geen schorsende werking uitgaat, is niet strijdig met het EU-acquis. De verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 17 december 2015, nr. C-239/14) waarin het Hof uitdrukkelijk stelde: *“Artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale wettelijke regeling die geen schorsende werking verleent aan een beroep dat is ingesteld tegen een beslissing zoals aan de orde in het hoofdgeding, om een hernieuwd asielverzoek niet opnieuw te behandelen”*.

Verzoeker staft zijn bewering niet dat hij zonder meer naar Burundi zal worden teruggeleid. Het beroep tegen een terugwijzingsbesluit na een afwijzende beslissing op een volgend verzoek om internationale bescherming dient wel schorsende werking te hebben zodat eventuele grieven inzake artikel 3 EVRM kunnen worden opgeworpen. Verzoeker toont niet aan dat Zwitserland het refolementverbod met voeten zou treden.

2.3.14. Wat de opvangstructuren in Zwitserland betreft, worden in het AIDA-rapport geen gevallen gemeld van verzoekers die werden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen, is er geen sprake van overbevolking en is de hygiëne naar behoren (AIDA-rapport, p. 101). Verzoekers om internationale bescherming die het voorwerp zijn van een uitwijzingsbeslissing waarbij een vertrektermijn werd vastgelegd, zijn aangewezen op noodhulp. Verzoeker betoogt in zijn middel dat het desastreuze gevolgen heeft indien men langdurig enkel op noodhulp is aangewezen, maar hij toont niet aan dat dit op zich strijdig zou zijn met het GEAS, aangezien deze vreemdelingen niet langer onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2013/33/EU vallen.

Verzoeker haalt in zijn middel conjuncturele problemen aan in 2022 en 2023, maar deze kunnen niet als systeemfouten in de zin van artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU worden beschouwd.

2.3.15. In de praktijk is in Zwitserland toegang tot rechtsbijstand tijdens de procedure in beginsel voorzien (AIDA-rapport, p. 48). Richtlijn 2013/32/EU verplicht lidstaten niet tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker citeert in zijn middel een beslissing van de Verenigde Naties van 2018, maar hij toont niet aan dat dit thans nog actueel is. De moeilijke toegang tot gratis juridische bijstand in afgelegen kantons tijdens de eerste fase van de asielprocedure maakt geen schending uit van de artikelen 2 en 3 EVRM of houdt niet in dat het bekomen van rechtshulp een louter illusie is, zoals verzoeker beweert. De aanwezige raadvrouw stelt ter terechtzitting dat verzoekers familie hem in België financieel ondersteunt. De Raad ziet niet in waarom de

financiële ondersteuning door zijn familieleden in België niet zou kunnen worden verdergezet in Zwitserland, zodat hij desgevallend een beroep kan doen op betalende juridische bijstand.

2.3.16. Inzake bepaalde politieke standpunten omwille van de hoge instroom van asielzoekers, die verzoeker in zijn middel toelicht, dient te worden aangestipt dat deze situatie niet beperkt is tot Zwitserland en dat dit niet betekent dat de Zwitserse overheid zich niet langer gebonden acht door het GEAS.

2.3.17. Er kunnen een aantal kritische bedenkingen worden gemaakt bij de Zwitserse opvangstructuren en asielprocedure, maar deze kunnen onmogelijk als structurele tekortkomingen worden gekwalificeerd, waardoor elke verzoeker om internationale bescherming die aan Zwitserland zou worden overgedragen een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in de zin van artikel 3 EVRM

2.3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2, 3, en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont ook niet aan dat de bestreden beslissing de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18.1, d) en 22 van de Verordening 604/2013/EU zou schenden. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, of dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Er blijkt geen onzorgvuldigheid, motiveringsgebrek of kennelijke beoordelingsfout.

Het aangevoerde enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Verzoeker stelt het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Gelet op het voorafgaande, heeft de verzoekende partij het recht dat zijn asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS.

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij haar verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien zij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

Dat verzoeker terecht een schending van artikelen 2 en 3 EVRM aanvoert.

Dat deze zowel omwille van de opvangomstandigheden en toegang tot de asielprocedure in Zwitserland, maar eveneens omwille van het risico op refoulement aangetoond wordt.

Dat anderzijds de zaak wel degelijk uiterst dringend is.

Dat verzoeker immers aangehouden is.

Dat zijn uitdrijving imminent is.

Dat de normale procedure onherroepelijk te laat zou komen, wat een schending zou uitmaken van het recht tot toegang tot de rechter en op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat dit ook een schending zou uitmaken van de artikelen 6 en 13 EVRM.

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij in geval van overbrenging naar Zwitserland een reëel risico loopt om in strijd met artikel 2 en 3 EVRM te worden behandeld.

Dat verder verzoeker een schending art.8 EVRM aanvoert, nu hij riskeert opnieuw gescheiden te worden van zijn twee broers en zijn oom, waarmee hij een band van afhankelijkheid aanvoert.

Dat ook de miskenning van deze familiale banden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt.”

2.4.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoeker mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de opvangomstandigheden in Zwitserland en aan zijn recht op familie-leven uit artikel 8 van het EVRM.

2.4.4. Uit de bespreking van de middelen is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Zwitserland een schending zou uitmaken van artikel 2 en/of 3 van het EVRM. Bijgevolg is er geen sprake van een 'evident' nadeel zoals bedoeld in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Naar aanleiding van het door verzoeker aangevoerde nadeel omwille van het voorgehouden gezinsleven met zijn broers en oom in België, dient te worden herhaald dat het gezinsleven tussen meerderjarige verwanten niet als een beschermenswaardig gezinsleven kan worden beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, tenzij verzoeker een band van afhankelijkheid aantoont. Verzoeker is evenwel op dit punt in gebreke gebleven, waardoor hij dit gezinsleven niet kan aanwenden om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN